
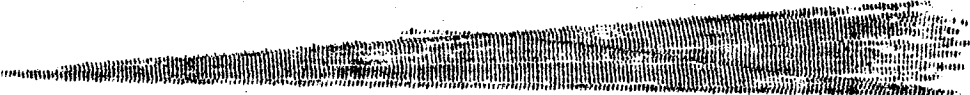

proletariërs aller landen
verenigt u!

De ¹⁹¹²
Internationale

nederlandse sectie
van de
VIËRDE INTERNATIONALE

„DE INTERNATIONALE“

Orgaan van de Nederlandse sectie van de Vierde Internationale

Zesde jaargang

Nummer 8

november 1962

CUBA IN DE WORGGREEP VAN HET IMPERIALISME

Het failliet van de "vreedzame co-existentie"

Het Politiek Bureau van de Nederlandse sectie van de Vierde Internationale heeft op 22 oktober 1962 de volgende oproep gericht tot de Nederlandse arbeidersklasse :

Met de afkondiging van de militaire blokkade van Cuba heeft de Kennedy-regering de wereld aan de afgrond van een oorlog gebracht. Een wereldoorlog, die de meest afschuwelijke gevolgen voor de gehele mensheid zal hebben, indien hij niet verhinderd wordt. Met deze daad van agressie tegenover de gehele mensheid toont het Pentagon geen enkel respect te hebben voor het leven en de menselijke cultuur op deze wereld.

De Amerikaanse militaristen, die op de gehele globe hun raketbases hebben gebouwd om de Arbeidersstaten aan te vallen, zijn in paniek geraakt doordat het kleine Cuba zijn verdediging organiseert tegen de voortdurende aanvallen van door de Amerikanen bewapende bandieten van het bloedige Batista-regiem. Het Amerikaanse optreden bewijst wat deze "grote democratie" bedoelt met "verdediging van de westerse democratie", zelfbeschikkingsrecht van de volkeren", "vrijheid der zeeën" enz.

Het Amerikaanse imperialisme heeft zich thans volledig blootgegeven. De door dit imperialisme zo hoog geroemde Verenigde Naties zijn voor een voldongen feit geplaatst. Tegenover zijn bondgenoten, die zich met huid en haar hebben verkocht voor dollars, werd zelfs de schijn niet eens opgehouden als zouden zij enige invloed hebben op de gang van zaken in de wereld. Wel worden de volken gedwongen door hun regeerders ieder jaar opnieuw vele honderden miljoenen op te brengen voor "de strijd tegen het communisme".

De actie tegen Cuba is niet alleen een afschuwelijke nachtmerrie voor de gehele mensheid, maar hij is ook een grove, ontoelaatbare inbreuk op het zelfbeschikkingsrecht van het cubaanse volk. Geen rechtschapen en weldenkend mens kan de Amerikaanse actie goedkeuren.

De huidige gebeurtenissen bewijzen zeer duidelijk, dat ondanks alle leuzen van "vreedzame co-existentie" de mensen bedreigd blijft zolang het kapitalisme niet vernietigd is en vervangen door het socialisme.

De Nederlandse arbeidersklasse moet tonen, niet bereid te zijn voor de Amerikaanse heersende klasse de atoomdood te sterven.

Wij doen een dringend beroep op alle arbeidersorganisaties in dit land om zich bewust te zijn van de ernst van het ogenblik.

Wij roepen u op om in eenheid van actie zij aan zij te marcheren tegen de dreigende wereldoorlog; voor de onmiddellijke terugtrekking van alle Amerikaanse troepen en schepen uit en van nabij Cuba; voor het zelfbeschikkingsrecht van het cubaanse volk.

Het Politiek Bureau van de
Nederlandse sectie van de
Vierde Internationale.

Administratie : J. Jacobs - Leidsekade 54 III - A'dam-C. - Gem.Giro J4501.

DE NEDERLANDSE LABOUR PARTY

Herman Rubens.

De structuurcommissie van het NVV, bestaande uit een drietal academici, heeft in opdracht van het bestuur een onderzoek ingesteld naar de oorzaken van het feit, dat het NVV onvoldoende aantrekkingskracht heeft op de "middengroepen".

Deze kwestie zou ons op zichzelf weinig interesseren, indien niet het probleem van de vakbeweging en haar verhouding tot de PvdA op het tapijt was gebracht en daarmede een van de sleutelproblemen voor de nederlandse arbeidersbeweging was aangeraakt.

Als een van de oorzaken van het mijden van het NVV door de beampten noemt de commissie "dat het NVV zich teveel met politiek bemoeit. Daarbij geldt het bezwaar nog niet zozeer, dat het NVV een politieke mening heeft als wel, dat het in verschillende opzichten nauw met de PvdA verbonden is."

Van een commissie, die uit beampten bestaat, die het ontstaan van categorale vakbonden constateert en zich niet in de eerste plaats heeft afgevraagd welke de taak en de functie zijn van de vakbeweging, kan men dergelijke antwoorden verwachten. Het NVV bestaat voor 6/7 uit handarbeiders. Deze arbeiders zijn in het algemeen niet lid van het NVV, omdat zij zo'n bijzonder groot vertrouwen hebben in de leiding. Het aantal arbeiders, dat jaarlijks het NVV de rug toekeert is schrikbarend groot. Wij geven enkele cijfers:

1953	68.800	1958	69.600
1954	78.100	1959	62.400
1955	68.400	1960	67.800
1956	74.300	1961	56.000

(uits: 21e en 22e Verslag van het NVV)

Typend voor de situatie is, dat bij een onlangs ingesteld onderzoek naar de mening van hoofd- en handarbeiders, waarbij werd gevraagd waarom zij lid van het NVV zijn, geantwoord werd door:

<u>handarbeiders</u>	<u>hoofdarbeiders</u>
43% individuele redenen	39% individuele redenen
27% geen oordeel	10% geen oordeel

Bovenstaande feiten geven een triest beeld van de hedendaagse vakbeweging. Het zijn overigens niet de beste arbeiders, die de massavakorganisatie verlaten. De meestbewuste arbeiders blijven lid en bereiden zich voor op een verandering van functie en klimaat. De desertie uit de vakorganisaties, het werkeloos terzijde gaan zitten, het oprichten van categorale organisaties, die paradijsachtige beloften doen aan hen, die tot de "categorie" behoren, dit alles wordt veroorzaakt door de leiding van de vakbeweging, welke de beweging haar functie heeft ontnomen. Inplaats van te zijn: strijdorganisatie voor en door de arbeiders, nauw verbonden met de socialistische partij, is het NVV een administratief lichaam, op walgelijk bureaucratische manier beheerd door een aantal economen en advocaten. Deze "specialisten" maken de dienst uit, zij hebben de leiding uit de handen van de arbeidersvertegenwoordigers genomen "omdat de problemen zo

ingewikkeld zijn geworden, dat eenvoudige arbeiders ze niet kunnen begrijpen"!!! Dit proces heeft zich niet van de ene dag op de andere voltrokken. In de geschiedenis van de nederlandse arbeidersbeweging zal die van het NVV op zwarte bladzijden geschreven worden. Dit neemt echter niet weg, dat het NVV de massa-organisatie is van de arbeiders. Het rapport van de structuurcommissie is een nieuwe aanslag op de arbeiders in het NVV. De in het rapport voorgestelde mogelijkheden om samen te werken met een toekomstige neutrale organisatie van hoger personeel of met een categorale bond van journalisten dient ten scherpste bestreden te worden. Er zijn andere groepen werknemers, nl. de handarbeiders in de amsterdamsche bouw en haven en in de rotterdamsche haven, georganiseerd in EVC en OVB, die veel meer in aanmerking komen voor samenwerking met het NVV. Aan deze samenwerking heeft het NVV een broertje dood en liever werkt men samen met groeperingen waarachter de Telegraaf en/of de VVD staan, zoals in het geval van deze hogere ambtenaren en journalisten. Het is dan ook begrijpelijk, dat tegen het lidmaatschap van de Eerste en Tweede Kamer van enkele NVV-leiders in de fracties van de PvdA bij de "beambten" bezwaren bestaan. Waren zij lid van een der VVD-fracties dan hadden wij deze bezwaren zeker niet gehoord. Waarmee onzerzijds in het geheel niet gezegd wil wezen, dat er een nauwe binding bestaat tussen NVV en PvdA en dat de NVV-bestuurders de stem van de NVV-arbeiders in de partij doen klinken. Het lidmaatschap van NVV-bestuurders van het parlement is een tot niets verplichtend gebaar van de PvdA-leiding tegenover haar kiezersbasis. De PvdA is zonder de NVV-arbeiders niets, dat hadden de leden van de structuurcommissie wel eens mogen bedenken.

Het centrale probleem voor de arbeidersbeweging op dit moment is het tot stand brengen van zeer nauwe bindingen tussen NVV en PvdA. Daar is geen structuurcommissie voor nodig. De NVV-arbeiders hebben er recht op, dat hun mening duidelijk in de PvdA wordt gehoord. Als de hogere ambtenaren daar bezwaar tegen hebben dan blijven zij maar in hun "categorale bolwerken". De PvdA-leiding zal moeten gaan inzien, dat het verhinderen van ieder proletarisch geluid aanleiding zal zijn tot nieuwe massale deserties. Een nauwe verbinding, zoals die in Engeland bestaat tussen de vakbeweging (TUC) en de socialistische partij (Labour Party) zal veel van de huidige problemen oplossen. Het is het perspectief namelijk van een Nederlandse Labour Party, dat de arbeidersbeweging haar oude functie van strijdorganisatie kan hergeven. Laat de "categoralen" en de VVD dan maar de "algemene belangen" behartigen, waarvoor de NVV-leiding thans zo in de zorgen zit.

=====

Onze oproep voor DAADWERKELIJKE HULP AAN ALGERIJE in ons vorige nummer heeft reeds de eerste resultaten opgeleverd. De eerste aanmeldingen kwamen reeds binnen, Maar er is VEELE MEER HULP NODIG. Wij herhalen daarom onze dringende oproep. Laat een ieder, die daartoe in staat is op daadwerkelijke wijze de Algerijnse Revolutie steunen. Aanmeldingen en verzoeken om nadere inlichtingen kunnen gericht worden aan onze administratie.

ANGOLA VIJF VOOR TWAALF

Een jaar geleden verklaarde de portugese regering, dat de angolese rebellie geëindigd was. Maar enkele maanden geleden moest de minister van buitenlandse zaken M. Nogueira erkennen, dat er nog twee à drieduizend gewapende "terroristen" in Angola waren. De portugese regering heeft 45.000 goedbewapende soldaten naar Angola gezonden. Er is een extra-post op de begroting geplaatst van circa 370 miljoen gulden. Een bedrag van ongeveer een half miljard gulden wordt geacht nodig te zijn voor het herstel van de door de opstand veroorzaakte schade.

Intussen gaat het verzet tegen het portugese imperialisme onverminderd voort over een gebied van 400.000 vierkante kilometer.

Wij laten hieronder enige uittreksels volgen uit rapporten, die door de plaatselijke kommandanten van het Angolese Bevrijdingsleger naar hun hoofdkwartier werden gezonden.

De chef, van het gebied Serra de Cannaga schrijft o.m.: "Met francs-tireurs uit Caipembera hebben wij een patrouille van de Portugezen aangevallen, die op zoek was naar mannen, die de wijk hadden genomen naar de bossen. Wij hebben de vijand op de vlucht gejaagd, tien doden heeft hij achtergelaten, een mitrailleur, drie Mauser geweren 7.9, 100 banden mitrailleurkogels, blikken levensmiddelen, pakken zout en houwelen.... Wij hebben ons teruggetrokken toen de luchtmacht verscheen, die gedurende 48 uur de gehele streek met bommen en mitrailleurs heeft bestookt, gelukkig zonder iemand van de bevolking te raken."

Een ander bericht luidt: "Om zes uur 's morgens hebben wij de farm van de portugese planter Joao Ferrara Carlos omsingeld, die vorig jaar gedood werd als gevolg van zijn wreedheid tegen de plaatselijke bevolking. Het portugese garnizoen, dat de boerderij nog beschermde werd door onze aanval verrast. Het gevecht duurde een uur. Wij geloven, dat de vijand verschillende mannen verloor

De gevechten in het gebied van Zalala tussen de Portugezen en de angolese vrijheidsstrijders hebben drie dagen geduurd. De commandant schreef hierover "Vier portugese jeeps en een vrachtwagen zijn in onze hinderlaag gevallen. Wij hebben korporaal José Sebastiao de Zonda verloren doordat hij gedood werd door een kogel uit een zware mitrailleur. Wij slaagden erin zijn stoffelijke resten, de wapens en de munitie mee te nemen." Enige dagen later hebben de kameraden Sebastiao gewroken. Zeven voertuigen met hun portugese bemanningen werden vernietigd. Het rapport vermeldt ook: "De vijandelijke luchtmacht heeft ingegrepen. De streek is gebombardeerd evenals die van Ambiula. Een dorp in de bossen is verschrikkelijk getroffen. Een grijsaard is gedood en drie andere personen zijn ernstig gewond. Er waren niet anders dan vrouwen, kinderen en ouden van dagen in het dorp". Enkele dagen later lijdten de vrijheidsstrijders een nederlaag. "De portugese troepen hebben een van onze bases bij Quileque vernietigd. Wij hebben verliezen geleden, in het bijzonder aan munitie, die wij in deze sector in onvoldoende mate hebben."

Het gevecht om de brug over de rivier de Calambiga is bijzonder hevig geweest. De commandant van de angolese commando's bericht :

"Wij hebben met geconcentreerd vuur het militaire garnizoen aangevallen, dat de reparatiewerkzaamheden beschermd aan de brug, die werd hersteld, nadat wij hem onlangs in de lucht hadden laten vliegen. Aan portugese kant bleven slechts drie soldaten in leven. Dank zij hun zware mitrailleurs en ondersteuning door vliegtuigen konden zij hun materiaal, wapens en doden beschermen tot er versterkingen kwamen. Op dezelfde dag hebben wij op de rivier Cameia twee vrachtwagens met troepen van de Portugezen met mitrailleurs aangevallen."

Tenslotte vermeldt het verslag van drie weken activiteit: "De portugese soldaten van de farm van Luiz Martins hebben getracht in de bossen door te dringen in de buurt van Quilque. Wij hebben hen teruggedreven en op de terugweg verschillende kisten munitie afgenomen." Het verslag geeft nauwkeurige opgaven van de hoeveelheden wapens, munitie, zout, die werden buitgemaakt.

Bovenstaande verslagen geven slechts een kleine indruk van de heldhaftige strijd van het dapperere angolose volk tegen een goedbewapende en wrede vijand. Het is de hoogste tijd, dat de arbeidersorganisaties in Nederland de helpende hand gaan uitsteken bij de bevrijding van de angolose massa's. Reeds onmiddellijk kan iedereen helpen door het lot te verzachten van de 160.000 vluchtelingen, die zich in Congo bevinden. Medicamenten en geld zijn nodig. De redactie van ons blad verzekert de doorzending naar de CVAAR, de angolose hulporganisatie.

(CVAAR = Corpo Voluntario Angolano de Assistencia Os Refugiados: Angolose Vrijwilligerscorps voor de hulp aan vluchtelingen)

5 oktober 1962.

INDONESIE (V)

Eduard Verheyen

De partijen

De nederlaag van het nederlandse, engelse en amerikaanse imperialisme in 1942, de japanse pogingen om de indonesische mankracht in het nationalisme massaal te mobiliseren, de algemene anti-imperialistische bewustwording van de indonesische massa's in de periode 1942-'45 en daarna, de nederlaag van het japanse imperialisme, voorts de economische ellende en het dalende levenspeil, de opbreking van de hele samenleving, het bezit van wapens bij tienduizenden jongeren, een lange traditie van socialistische (of socialistisch aandoende) propaganda en de afwezigheid van een bourgeoisie van enige betekenis vormden tezamen de gunstige voorwaarden voor een politiek-nationale revolutie, die snel in een sociale revolutie moest overgaan.

Eén ding ontbrak: een principieel-marxistisch-proletarisch leiderschap met een internationalistische oriëntering en een duidelijk program voor de verovering van de macht. De PKI heeft dit alles tot op de huidige dag niet opgebracht. Lange tijd, sinds 1927 was de PKI zelfs geheel of nagenoeg afwezig als zelfstandige faktor.

In de uiterst revolutionaire situatie van 1945-'46 versnipperden de stalinisten hun krachten over drie partijen, w.o. de Partai Sosialis (Sjahrir, Sjarifuddin) en de Pesindo. De leiders voerden daarbij een rechts-opportunistische politiek, die zelfs enige tijd verder ging dan de officiële lijn van Stalin zelf. De Madiun-opstand van 1948 was slechts een zig-zagwending: een uitzichtsloos avontuur, dat die opportunistische lijn bevestigde.

Er was wel een oude revolutionair-marxistische traditie. Haar vertegenwoordigers, zoals Tan Malakka waren echter beperkt in aantal en maakten bovendien grote beleidsfouten. Zo werd in wezen de revolutie overgelaten aan de burgerlijke nationalist en hun partijen en zo konden Sukarno c.s. zich een mateloos prestige toeëigenen.

Wij willen nu niet stilstaan bij de politieke gebeurtenissen. Het gaat ons meer om de sociale samenstelling van de partijen, als sleutel tot beter begrip van de latere ontwikkeling naar de bonapartistische corporatieve staat.

De belangrijkste burgerlijke partijen van het tijdperk 1949-'60 zijn de PNI (Nationaal Indonesische Partij) en de MASJUMI (Hoge Raad van Indonesische Islamieten), waaruit later de Nahdatul Ulama zich weer heeft afgescheiden. De PNI, de grote burgerlijk-nationalistische partij met het grootste prestige en sinds de verkiezingen van 1955 ook de grootste partij (8.434.653 stemmen van de 37.785.299 geldige stemmen) is allereerst de partij van de midden- en oostjavaanse voormalige adel, de priaji's, meest ambtenaren. Oorspronkelijk waren het vooral de ambtenaren van de gespecialiseerde instellingen buiten de bestuursdienst in engere zin. Het merendeel van de hogere priaji's, regenten, patih's, wedana's en assistent-wedana's dienden vóór de tweede wereldoorlog het nederlandse imperialisme, collaboreerden met het japanse imperialisme en hielden zich op de vlakte tijdens de revolutie. Een deel steunde de door Van Mook gefabriceerde Federale Republiek, een klein deel deed aan de revolutie mee.

De meest conservatieve elementen organiseerden zich in de PIR (Partij van de Eenheid van Groot Indonesië), die dicht bij de westjavaanse PARKI staat en zich enigszins in hetzelfde rechtse kamp bevindt als de Fraksi Demokrat, van ex-federalisten uit Oostindonesië, partijen, waarvan nu weinig is overgebleven.

De meerderheid van de hogere priaji's van het pamong pradjacorps (de binnenlandse bestuursdienst) waren tegen 1952-'53 tot passieve steun aan de PNI overgegaan, mede om zich achteraf alsnog voor nationalist te kunnen uitgeven, door middel van de organisatie, die de specifieke belangen van de priaji's in het kader van de nieuwe problemen van de revolutie van het best wist te behartigen. Een uitsluitende priaji-partij is de PNI niet. Zij omvat vele niet-priaji-ambtenaren en een groot deel van de "witte boorden", "nieuwe middenstand", het kantoorpersoneel uit de bedrijven en handelsfirma's.

De priaji's zijn soms grondbezitters, doch interessanter is, dat zij via talloze sleutelposities in de staatsbureaucratie en enorme regeringssteun de nieuwe laag van de bureaucratische kapitalisten kon voortbrengen: voornamelijk de geprivilegieerde Bentenggroep van importeurs, die de partij zeer versterkte. Financiële steun kreeg de PNI tijdens de verkiezingen van 1955 ook van bepaalde chinese en indonesische grootstedelijke zakenkringen.

Op grond van het traditionele prestige van de adellijke bestuursdienst en het nieuwe nationalistische prestige van de partij en de

losjes ermee verbonden Sukarno heeft de PNI ook nog een belangrijke invloed op het platteland. Wegens haar burgerlijk niet-islamitisch karakter trekt zij bovendien nog hindoese Balinezen en christenen uit de Minahassa en Tapanuli. Vele oude nationalistische leiders van voor de oorlog, met een groot prestige, de afglans van Sukarno, en de reeds genoemde factoren vormden de basis van de PNI-pretentie dé nationalistische partij bij uitstek te zijn, de indonesische revolutie en de nationale eenheid zelf te belichamen. En niet zonder sukses.

Om die positie tegenover de massa's te kunnen handhaven werden vooral sinds 1952-'53 de oude nationalistische leuzen van eenheid, strijd, revolutie, de inzet van de gehele persoon enz. telkens weer met meer of minder "enthousiasme" gebruikt - om later een hoogtepunt te vinden in de bonapartistische fraseologie van Sukarno zelf.

Zo omstreeks 1953 kan men in de PNI drie vleugels onderscheiden: die van de oudere conservatieve intellectuelen, vooral hogere priaji's onder leiding van Ali Sastroamidjojo, Sartono en Iskaq Tjokrohadisurdjo, die van de sterk op "modern-westerse" wijze pro-imperialistisch georiënteerde jongere ("progressieve") intellectuelen onder leiding van Wilopo, Lukman Hakim en Mukarto Notowidigdo en tenslotte een meer sociaal, radicaal-nationalistische vleugel onder leiding van de volksleiders Sidik Djojokusarto en Manai Sophian. Deze laatsten vertegenwoordigen meer de lijn van de oude PNI van 1929 en vormen de schakel met de massa.

De tweede vleugel, die van Wilopo, staat het dichtst bij de PSI (Socialistische Partij van Indonesië) van Sjahrir, voortgekomen uit de socialistische massapartij van direkt na de oorlog.

Toen de rechtervleugel o.l.v. Sjahrir brak bleef de grote meerderheid o.l.v. Sjarifuddin bijeen om zich later bij de PKI te voegen. De Sjaringroep, een rechtsreformistische tendens, schrompelde na 1953-'55 ineen tot een clubje burgerlijke intellectuelen. Daarvoor had zij nog een tijd grote invloed op bepaalde legerkringen, de Wilopovleugel van jonge PNI-intellectuelen en de overeenkomstige vleugel van de MASJUMI. Tot 1953 speelde zij een leidende rol in de pogingen van de meest westers georiënteerde, pro-imperialistische delen van de bourgeoisie om een "moderne", "parlementair-democratische", kapitalistische maatschappij op te bouwen.

De oude laag van kleinburgerlijke en burgerlijke kapitalistjes, die zich nog tijdens het koloniale tijdperk tegenover de Chinezen staande hadden weten te houden, zoals bijv. de batik- en strootjesfabrikanten, de handelaren en daarnaast ook de grootgrondbezitters en middenboeren (vooral in Westjava) en de rubberplanters (op Sumatra) vonden in de MASJUMI en in iets mindere mate in de Nahdatul Ulama vertegenwoordigde meer de vrome islamitische elementen op het platteland van Midden- en Oostjava: het is meer nog dan de Masjumi een plattelandspartij en zij heeft meer vat op de kleine boeren, waar beide partijen hun passieve kiezersmassa in vinden. Hun hechte basis ligt bij de laag van grondbezittende, woekerende, handelsdrijvende en hun godsdienstige invloed uitbuitende hadji's (vrome islamieten, die voldoende geld hadden om een pelgrimstocht naar Mekka te maken), kiaji's (islamitische godsdienstleraren), ulema's (islamitische wetsgeleerden) en pengkulu's (hoogste moskee-ambtenaren).

Grote invloed oefent deze kleinburgerlijke laag van "geestelijke" leiders uit in de min of meer geïsoleerde gebieden, waar de oude in traditioneel- autoritaire verhoudingen gebonden indonesische maatschappij nog niet zozeer was opgebroken.

Ook in de MASJUMI bestonden scherpe innerlijke tegenstellingen: een sterk en langdurig op de PSI georiënteerde vleugel o.l.v. Mohammed Natsir, een meer traditioneel-conservatieve vleugel o.l.v. Sukiman, verwant aan de Ali Sastroamidjojo en Sartono-vleugel in de PNI en een vleugel van zeer orthodoxe islamieten o.l.v. Isa Anshari, verwant aan de Dar'ul Islam - beweging.

Laatstgenoemde beweging, o.l.v. Kartosuwirjo, vindt haar oorsprong in de snelle proletarisering van de boeren in Westjava tijdens de oorlog en daarna en in het falen en de vele concessies van de burgerlijke en communistische leidingen aan het nederlandse imperialisme gedurende de revolutie. Van deze situatie maakten fanatieke islamitische leiders gebruik om een gewapende beweging te organiseren voor de vestiging van een 100% islamitische staat. Begonnen als meer anti-imperialistisch dan de officiële burgerlijke leiders ontwikkelde deze beweging -waarbij zich allerlei bandieten, roversbenden en gedesoriënteerde guerillastrijders aansloten - zich tot een contrarevolutionaire, fascistisch aandoende terreurorganisatie.

Waar de NU zich van de MASJUMI afscheidde, omdat zij o.a. te modernistisch, te westers en te weinig islamitisch georiënteerd was (en onder leiding van westers geschoolde intellectuelen stond), verliet een andere groep de MASJUMI om de PSII (Partij van de Islamitische Vereniging van Indonesië) op te richten, aangezien zij de moederpartij te weinig nationalistisch en te ver van de massa verwijderd achtte. De PSII staat niet onder leiding van intellectuelen.

Niet geheel onbelangrijk zijn de twee confessionele partijen buiten de islamitische wereld: de PARKINDO (Protestantse Partij van Indonesië) o.l.v. Tambunan en Leimena, die voor een groot deel de belangen van een burgerlijke laag ambtenaren en zakenlieden behartigt en de Partai Katolik o.l.v. I. J. Kasimo, waarvoor hetzelfde geldt en die iets rechtser is.

Arbeiderspartijen zijn de PKI (ca. 6 miljoen stemmen in 1955), de Partai Buruh (Arbeiderspartij, 224.167 stemmen), de Partai Murba (199.588 stemmen), de PERMAI (149.287 stemmen) en de ACOMA (64.514 stemmen). In het algemeen vertegenwoordigen deze groepen het proletariaat en de proletarische jeugd van de grote steden en de grote landbouwondernemingen, ook jongeren uit de dorpsdameleving en veel voormalige revolutionaire guerillastrijders. De PKI heeft vooral veel invloed op de arbeiders in de havens, het transport en de olieindustrie, die van alle vakgroepen het sterkst in de SOBSI (de vakbondsfederatie, die sterk met de PKI verbonden is en in 1955, krap geschat ca. 850.000 leden telde) vertegenwoordigd zijn, naast de zeer machtige SARBUPRI (plantage-arbeidersbond in de SOBSI, ca. 350.000 leden in 1955). Belangrijk is, dat de PKI steeds verder in het platteland van Midden- en Oostjava begint door te dringen en vat krijgt op de onderste sociale lagen, (vaak samenvallend met de "abangan"-laag, de meer hindoe-javaans dan islamitisch georiënteerde massa), die zowel tegen de priaji's als tegen de kleinburgerlijke en grondbezittende santri's (vrome islamieten) in beweging komen.

Grofweg gesproken had tot omstreeks 1952-'53 de openlijk pro-im

perialistische vleugel van de bourgeoisie o.l.v. intellectuelen, in de grote burgerlijke partijen en in de regeringen van Hatta, Sjahrir en Natsir min of meer de overhand. Dit was mogelijk door de "Korea-boom", doch de sociale basis van deze vleugel was te zwak om werkelijk zijn wil door te zetten en de grondslagen te leggen voor een parlementair-demokratisch kapitalistische staat à la India. In feite hielden de vleugels van de bourgeoisie en het leger elkaar in evenwicht. In de periode van 1952-'53 tijdens het kabinet-Wilopo vond een politieke verschuiving plaats. Dit kabinet, waarin de PNI-Wilopo-vleugel samenwerkte met de Natsir-vleugel van de MASJUMI en met de PSI, afgezien van de kleinere partijen (Partai Katolik, PARKINDO, PSII enz.) deed een laatste drastische poging tot bezuiniging, ontslag van vele ambtenaren en soldaten, d.w.z. een aanval op het PNI-bastion en de nationalistisch-revolutionaire vleugel van het leger. Dit zette een wisselwerking van krachten in beweging, die leidde tot de 17 oktober (1952) putschpoging van de conservatieve legerleiding en tot een hechtere samenwerking tussen de PNI en de PKI, een van de grondpeilers van de latere bonapartistische ontwikkeling.

(wordt vervolgd)

HANDEN AF VAN SOCIALISTISCH CUBA

Herman Rubens.

Het begon met een drietal provocaties in de eerste dagen van september, die werden uitgevoerd door cubaanse "vluchtelingen", die enige schepen op zee en gebouwen in Havana met mitrailleurvuur bestookten. Het staat buiten kijf, dat een niet onbelangrijke stroming in de Amerikaanse bourgeoisie de cubaanse arbeidersstaat "ausradieren" wil. De hulp van de Sowjet-Unie, de sympathie van de volken van Latijns Amerika en zijn eigen vastberadenheid hebben het cubaanse volk tot op dit moment voor een bloedbad behoed. De Kennedy-regering weet welke risico's zij loopt bij een aanval. Senator Morse zei onlangs in het Amerikaanse Congress, dat een aanval Amerika 40.000 doden en de sympathie van de latijns-amerikaanse volken zou kosten.

Het heeft het Amerikaanse imperialisme in de cubaanse affaire tot dusverre niet erg mee gezeten. In de "New York Times" van 10 september j.l. vinden we een opsomming van de drie fasen, die de Amerikaanse maatregelen hebben doorgemaakt:

- "1. Embargo op de import door Amerika van cubaanse suiker en op de Amerikaanse exporten naar Cuba. Het verbreken van de diplomatieke betrekkingen en de verklaring van San Jose, waarin de organisatie van Amerikaanse Staten communistische inmenging in de zaken van enige Amerikaanse staat veroorzaakt wordt zonder echter Cuba te noemen.
- "2. De mislukte militaire poging tegen Castro door cubaanse vluchtelingen, met Amerikaanse steun ondernomen (een project, waaraan onder Eisenhower werd begonnen en dat werd voltooid onder de regering Kennedy.
- "3. Nieuwe pogingen om Cuba politiek en economisch te isoleren door voortdurende druk op de leden van de Organisatie van Amerikaanse Staten. Deze fase omvat ook de op

"lange termijn gegeven hulp aan de andere latijns-amerikaanse
"staten via de Alliantie voor de Vooruitgang."

Tot zover de New York Times. Dat de druk op de amerikaanse lan-
den groot is werd onder meer bewezen toen op 20 september in het
Huis van Afgevaardigden een motie werd aangenomen, waarin staat, dat
elke hulp aan landen, die goederen naar Cuba vervoeren wordt stopge-
zet. Een week daarvoor had Kennedy tijdens zijn wekelijkse perscon-
ferentie gezegd: "Onze vrienden van de Nto moeten zich realiseren,
welke moeilijkheden hun schepen kunnen ondervinden bij het verrichten
van diensten voor Cuba." Turkije kondigde, als eerste Natoland on-
middellijk aan de scheepvaart op Cuba te zullen stopzetten. De
Noorse premier verklaarde overigens, dat zijn land niet bereid is de
amerikaanse suikerbaronnen een plezier te doen door de scheepvaart
op Cuba te boycotten. De britse bourgeoisie is niet goed en zeker
niet gek, doch weigert aan een boycot deel te nemen. De nederlandse
regering heeft zich gehaast deze week te verklaren, dat de Amerikanen
nog niet om maatregelen van nederlandse zijde hebben gevraagd.

De houding van de Russen.

De positie, die de Sowjet-Unie tegenover de amerikaanse bedrei-
ging van Cuba heeft aangenomen is correct. De verklaring, die
Chroestsjow aflegde toen de Amerikanen hun provocaties met de hulp
van cubaanse contrarevolutionairen begonnen en waarin hij de Verenig-
de Staten waarschuwde, dat een aanval op Cuba als een aanval op de
Sowjet-Unie beschouwd zal worden, hebben wij met vreugde begroet. De
aanbieding om een vissershaven te bouwen teneinde de voedselblokkade
te doorbreken is een bewijs voor de diepgaande veranderingen, die
die zich in de Sowjet-Unie aan het voltrekken zijn.

Wat is er nog over van Stalins theorie van het "socialisme in
één land"? Het stompzinnige, enghartige groepsbelang en nationalisme
van de stalinistische bureaucratie brachten een hele serie nederlagen
voor de arbeidersklasse voort (Mussolini, Hitler, Franco en de af-
grijpselijke Tweede Wereldoorlog) en ofschoon de bureaucratie in de
Sowjet-Unie nog geenszins verslagen is en de arbeidersdemocratie nog
niet hersteld is het beleid van Chroestsjow c.s. oneindig veel in-
telligenter dan dat van zijn stalinistische voorgangers. Natuurlijk
weten wij, dat hieraan de koloniale revolutie, de technische en cultu-
rele vooruitgang van de russische massaas niet vreemd zijn.

Een ander aspect van de stellingname van de Russen is, dat
Chroestsjow het doodvonnis over zijn "vreedzame coëxistentie"-politiek
heeft uitgesproken. De aanval op Cuba werd n.l. niet voorkomen door
een amerikaans vredescomité, doch door de russische langeafstands-
raketten. Hieruit vallen tevens conclusies te trekken voor hen, die
menen, dat "vreedzame coëxistentie" in de kapitalistische landen mo-
gelijk en noodzakelijk is om een oorlog te voorkomen, doch dat intus-
sen in de koloniale landen de strijd tegen het imperialisme kan worden
voortgezet zonder kans op oorlog. Het cubaanse geval toont het tegen-
deel aan. Zij, die beweren, dat Chroestsjow alleen een grote mond
tegen de Amerikanen opzette, omdat hij ervan overtuigd is, dat de be-
dreigingen van Kennedy uitsluitend voortkomen uit verkiezingspolitic-
ke overwegingen onderschatten de kwalitatieve veranderingen in de
russische buitenlandse politiek, die trouwen& ook bij de jemenitische
revolutie tot uitdrukking kwam.

Wat is de Amerikaanse opzet?

Het belangrijkste door de Verenigde Staten met hun huidige Cuba-politiek nagestreefde doel is het voorkomen van sociale revoluties in Latijns Amerika, het opwerpen van een anti-communistische dam tegen de invloed, die uitgaat van de Cubaanse Revolutie in alle koloniale landen van de wereld en . . . o.a. de negerbevolking van de Verenigde Staten zelf. Een hoogstbelangrijke factor, die zeker ook het imperialisme niet koud laat, is de invloed die de cubaanse revolutie heeft op de arbeidersstaten. De moed van de cubaanse arbeiders en boeren met aan het hoofd een stel bewuste revolutionaire leiders steekt scherp af tegen datgene, wat de russische leiders in de afgelopen periode hebben laten zien - om maar te zwijgen van Thorez, Togliatti, De Groot enz. De ontstalinisering, die het begin van het herstel van de communistische wereldbeweging in zich draagt is voor het imperialisme een dodelijk gevaar. Het scherpe anti-imperialistische karakter van de cubaanse revolutie en haar invloed op de massa's in alle delen van de wereld hebben de russische leiders gesteld voor de onontkoombare keuze vóór of tegen de koloniale revolutie. Welke ook zijn redenen mogen zijn, een feit is, dat Chroestsjow vóór de Cubaanse Revolutie heeft gekozen op een moment, dat deze door de machtigste militaire staat werd bedreigd.

Tenslotte willen wij opmerken, dat de cubaans-amerikaanse spanning toch ook nog wel gezien moet worden tegen de achtergrond van de op handen zijnde omslag in de conjunctuur, die zich reeds enkele malen heeft aangekondigd door een grote koersval op de newyorkse beurs. Spanning rond Cuba kan dus nieuwe impulsen voortbrengen voor de Amerikaanse bewapeningsindustrie.

De arbeidersklasse in de gehele wereld dient waakzaam te zijn. Het Amerikaanse imperialisme maakt momenteel een ernstige politieke crisis door. De provocaties tegen de cubaanse arbeidersstaat kunnen niet aanvaard worden en zullen stuiten op de verbitterde tegenstand van de arbeidersbeweging in de gehele wereld. Het nederlandse proletariaat zal daarbij zeker niet achterblijven.

=====

Ter illustratie van hetgeen kam. Rubens in het slot van zijn bovenstaande artikel zegt wil de redactie van "De Internationale" wijzen op de protestvergadering, welke de Werkgroep Informatie Cuba op 10 oktober j.l. te Amsterdam organiseerde. Daar betuigden 600 mensen hun solidariteit met Cuba op een wijze, die in vele gevallen niets aan duidelijkheid te wensen overliet. Wij juichen dit initiatief van het Cuba-comité ten zeerste toe, al betreuren wij het, dat men de heer van Tijn de gelegenheid gaf in het forum zijn pseudo-revolutionaire woordkraam te spuien. Niettemin, ondanks deze 'schoonheidsfout' was deze protestvergadering een sprekend getuigenis van socialistische solidariteit met de Koloniale Revolutie.

=====

AANBEVOLEN. "Informatie Bulletin Cuba", uitgave van de Werkgroep Informatie Cuba. Abonnementsprijs f 2,50 per jaar (of meer). Adm.: M.C.J. Snethlage, Vossiusstraat 28, Amsterdam-Z-.

Wij vervolgen hier het door Michel Pablo geschreven artikel, waarvan wij in ons vorige nummer het eerste deel publiceerden. Plaatsgebrek noopte ons toen het artikel af te breken. (Red. D.I.).

Michel Pablo

DE LOF VAN HET TROTSKISME (II)

van de tegen het opkomende stalinisme door Leo Trotsky en zijn kameraden verdedigde stellingen.

Het is niet waar, dat de geestelijke essentie van het leninisme zich op den duur zou kunnen verdragen met de bureaucratische ontaarding van de arbeidersmacht. Het stalinisme verwierp bijna organisch, onverbiddelijk, in een moordende oppositie tegen zijn regiem het leninisme als geheel, op het lijk waarvan de bureaucratie haar macht letterlijk moest funderen.

De na oktober 1917 in Rusland gevestigde revolutionaire macht heeft gedurende de jaren van de burgeroorlog, van de imperialistische interventie, van de hongersnood, voor zijn leven moeten vechten. Geplaatst in uitzonderlijke, onvoorziene omstandigheden heeft hij in de praktijk met een aantal principes en leerstellingen het op een akkoord moeten gooien. Maar zowel in de geest van Lenin als in die van Trotsky ging het om provisorische maatregelen, om terugtochten, om gedwongen omwegen, welke men bij de eerste gunstige gelegenheid zou verlaten. De een noch de ander hebben ooit van deze praktijken een theorie gemaakt, alsof zij deeltitmaakten van het wezen van het socialisme en van de weg naar het socialisme. Beiden, Lenin het eerst en op meer vastbesloten wijze dan Trotsky, voorzagen beangst de vooruitgang van de bureaucratiesering van het regiem en bereidden zich voor op de strijd op leven en dood tegen een dergelijke ontwikkeling.

Tussen 1923 en 1929 levert de leninistische vleugel van de bolsjewistische partij een strijd van historische belangrijkheid tegen het opkomende stalinisme. Hij bevestigt en ontwikkelt de grote lijnen van de weg naar het socialisme, welke nog steeds actueel zijn: planmatige versnelde industrialisatie, harmonische ontwikkeling tussen de zware industrie, de lichte industrie en de landbouw, een economie, welke openstaat voor de mogelijkheden van de wereldmarkt en niet autarkisch is, collectivisatie van de landbouw overeenkomstig de materiële en technische mogelijkheden van de staat, van de markt en de rijpmaking van het collectivistische bewustzijn van de massa's door middel van het voorbeeld, de ontwikkeling van de proletarische en socialistische democratie in partij en staat, een revolutionair-marxistische politiek van de Communistische Internationale gericht op de uitbreiding over de wereld van de revolutie. Deze leidende principes, welke vanaf 1923 duidelijk door de Linkse Oppositie werden gezien en verdedigd worden door de historische evolutie van de USSR en de bij de opbouw van het socialisme sinds de tweede wereldoorlog opgedane ervaring en het verschijnen van een hele reeks nieuwe Arbeidersstaten bevestigd.

De USSR betaalt nog vandaag de dag voor de verkeerde economische oriëntatie van het stalinistische regiem, dat het ritme van de ontwikkeling tussen de zware industrie, de lichte industrie en de landbouw ernstig heeft verstoord en deze laatste heeft opgescheept met een kolossale achterstand, welke op dit ogenblik in hoge mate nadelig

is voor de uiteindelijke ontwikkeling van het geheel van de economie. De enorme door de USSR bereikte economische vooruitgang zijn op overduidelijke wijze te danken aan de door de Oktoberrevolutie gelegde economische en sociale grondslagen, aan de genationaliseerde en planmatige economie, ondanks de verontwikkelde bureaucrativering van het regiem en zijn verkeerde economische oriëntatie. Het is thans duidelijk, dat een oriëntatie, zoals die door de Oppositie werd aanbevolen, al was het slechts op economisch terrein, nog belangrijker resultaten tengevolge zou hebben en een veel evenwichtiger en dynamischer ontwikkeling van de sowjet economie.

Het is thans eveneens volkomen duidelijk, dat de weg van de gedwongen collectivisatie, zowel in de USSR als elders, een zowel anti-economische als politiek rampzalige weg is. Want zij plaatst het boerendom in een hardnekkige economische en politieke oppositie tegen het regiem. Alleen de ver voortgeschreden bureaucratistische verstening kan de in de USSR en elders op dit terrein herhaaldelijk gemaakte fouten, ondanks de overal opgedane rampzalige ervaring, verklaren. Hoe vaak hebben de heersende bureaucratieën in een aantal Arbeidersstaten de gedwongen honderd procent collectivisatie gedecreteerd en hoe vaak werden zij gedwongen de terugtocht te aanvaarden en allerlei soorten NEP-concessies aan de boeren toe te staan?

In al deze vraagstukken heeft onze beweging vanaf 1923 in het algemeen een zeer juist inzicht gehad, vooral dank zij het feit, dat wij de vleugel van de communistische beweging vertegenwoordigden, die zich niet met de macht en de staat vereenzelvigde, hetgeen in staat stelde de soepelheid en de kritische inhoud van het revolutionaire marxisme te bewaren en zijn ontarding in een doctrine ter rechtvaardiging van de praktijk van de compromissen van dag tot dag van de verbureaucratiseerde staat te vermijden.

Er is even wel de strijdvræg aangaande de betekenis van onze strijd voor de socialistische democratie in de USSR. Hoe is het te bewijzen, dat deze strijd historisch gerechtvaardigd is, d.w.z. dat dat het er niet eenvoudig om ging trouw te blijven aan de principes, maar dat de opbouw van het socialisme in de concrete omstandigheden van de USSR van die tijd niet alleen mogelijk was geweest, maar oneindig veel beter geleid zou zijn geworden onder een regiem van socialistische democratie dan onder het stalinisme? Dat wat reëel is valt niet altijd samen met hetgeen correct en mogelijk is. Indien het anders was zou men iedere realiteit moeten rechtvaardigen en aanvaarden als het enig mogelijke en alle bewegingen moeten veroordelen, die ideologisch, filosofisch en politiek in oppositie zijn tegen de bestaande regiem. Indien de weg van het stalinisme in de USSR historisch de enig mogelijke was voor de opbouw van het socialisme en de strijd van de Oppositie een hersenschim dan zou men hetzelfde kunnen zeggen voor b.v. het gaullisme en zijn oppositie: de gaullistische bureaucratie en haar leider zijn in de huidige concrete omstandigheden van Frankrijk het enig mogelijke werktuig van de geschiedenis om de formele dekolonisatie van het franse imperium te bewerkstelligen. Vanuit dit gezichtspunt zou de strijd van de progressieve krachten in Frankrijk tegen het gaullisme op dit moment van de geschiedenis utopisch of reactionair zijn. Men bemerkt gemakkelijk hoezeer deze argumentatie verkeerd is, óók in het niet uitgesloten geval, dat de formele dekolonisatie van het franse imperium daadwerkelijk door het gaullisme zou worden voltooid.

Zou men aan de andere kant iedere arbeidersoppositie in China en

in de andere arbeidersstaten, die strijdt voor de socialistische democratie als historisch veroordeeld kunnen beschouwen en de door deze staten gevolgde weg om het socialisme op te bouwen als de enig juiste en mogelijke? Het is daarenboven duidelijk, dat een dergelijke redenering onjuist is, daar men die steeds zou moeten volhouden. Zelfs als de realiteit ons dwingend verplicht tot zekere compromissen ten nadele van de principes, dan is het noodzakelijk, dat de openlijke verdediging van die principes nauwelijks ophoudt. Want de compromissen zijn slechts aanvaardbaar en te rechtvaardigen als zij worden geplaatst in het perspectief van het einddoel, want men kan slechts vooruitgaan door middel van overgangsprograms en - etappes, welke steeds worden geplaatst in dat algemene perspectief, want wat men utopie noemt is absoluut noodzakelijk voor de proletarische en socialistische beweging en macht als een uitzicht op de gehele af te leggen weg, als norm waaraan men het gevaar van afwijkingen in de praktijk afmeet, als rectificatie op het empirisme en van het voornaamste opportunisme van het compromis van de praktijk en van de dagelijkse routine van de staat.

De socialistische revolutie is in wezen een permanente economische, sociale, culturele revolutie, die zich zal ontwikkelen over een hele historische periode en waarin diverse ideologische tendenties tegenover elkaar zullen staan met een verschillend lot voordat de balans en het oordeel van de geschiedenis van ieder van hen worden opgemaakt. Wij, trotskisten, wij komen van ver, wij hebben overal voorbijgaande verbijsteringen meegemaakt in onze worsteling met het stalinisme en wonderbaarlijke wederopstandingen en wij zullen nog een lange, lange weg hebben af te leggen binnen de verdeelde internationale communistische beweging, voordat wij zullen verdwijnen.

o o
o

Wanneer wij nadenken over de opvatting in de praktijk van de democratie in de USSR in de tijd van Lenin dan is daar zeker veel over te zeggen. Zowel voor Lenin als voor Trotsky - de twee breinen van de revolutie, welke haar hoogste bewustzijn, haar problemen, haar zoeken tot uitdrukking brachten - betrof het een aarzelend rondtasten op dit terrein alvorens tot vastere conclusies te komen. Bijvoorbeeld werd het monopolie van de macht door de bolsjewistische partij, welke in enkele jaren praktisch de Eenheidspartij was geworden, nooit theoretisch beschouwd als de enig mogelijke en correcte vorm van de proletarische macht. Tot aan de dood van Lenin hoopte men in tegendeel op een verbetering van de binnenlandse en buitenlandse omstandigheden om de socialistische democratie te doen herleven. Nu zullen wij zeggen, na de afdoende ervaring van het stalinisme in de USSR en elders, dat de democratie in de revolutionaire partij en de staat, gebaseerd op de vertegenwoordigende lichamen van de massa's, comité's, raden, nationale vergaderingen, niet mogelijk is zonder het bestaansrecht van andere partijen, welke zich plaatsen in het constitutionele kader van het nieuwe, uit de revolutie voortgekomen regime. Wij zullen eveneens zeggen, dat de revolutionaire partij als zodanig zich - vooral na een aanvangsperiode - behoort te onderscheiden van de staat en dat hij zich zelfs als zodanig terugtrekt uit de regering en uit de administratieve bureaucratie, om verbonden te blijven met de organismen van de massa's en met de massa's in het algemeen, die de staat moeten controleren en zijn bureaucratische misvormingen beperken.

o o

Wat betreft de politiek van de Communistische Internationale, waaraan, wij trotskisten, steeds de grootste belangrijkheid hebben toegekend, deze werd op alle grote momenten, bij alle gelegenheden sinds de dood van Lenin het duidelijkste terrein van de juistheid van onze lijn en de rechtvaardiging van onze strijd. Of het nu gaat om de Chinese Revolutie van 1925-27, om de crisis in Duitsland en de overwinning van het fascisme van 1929-33, om de Spaanse Revolutie van 1931-39, om het Volksfront in Frankrijk van 1936-38, om slechts de meest belangrijke gebeurtenissen te noemen van de periode tussen de beide oorlogen, wij hebben niet alleen de juiste revolutionair-marxistische posities verdedigd tegen de verregaand opportunistische of sektarische fouten van het stalinisme, maar wij hebben eveneens gelegenheid weten te vinden om het marxisme buitengewoon te verrijken in theoretische en praktische vraagstukken, welke van grote waarde zijn en nog steeds actueel voor de internationale arbeidersbeweging. Ik noem er enkele: strategie en taktiek in de koloniale en halfkoloniale landen, de aard van het fascisme, van de sociaaldemokratie, van het burgerlijke radicalisme in deze periode en taktiekproblemen om op doeltreffende wijze te bestrijden (Eenhedfront tegen Volksfront), de strijd op basis van een overgangsprogram voor de arbeidersregering en de socialistische oplossing in de kapitalistische landen in het algemeen.

Er is tussen 1924 en 1939 geen andere revolutionair-marxistische gedachte geweest, toegepast op de problemen van die periode en op de werkelijke ervaringen van de internationale arbeidersbeweging, dan die van het trotskisme. Het "officiële" marxisme was ondergegaan in een verregaande en vulgaire opportunistische vervalsing van het leninisme, welke nederlaag na nederlaag meebracht. De "hoogste" revolutionaire uitdrukking op praktisch terrein van dit "marxisme", waarin om zich te verschonen en te rechtvaardigen de actie van de bureaucratistische staat en de belangen van de bureaucratistische klasse, welke de macht in de USSR in handen heeft, zich hielden was de strategie en de taktiek van de "Volksfronten", van het verbond met de "nationale" bourgeoisie (in de koloniale en halfkoloniale landen) of de "liberale" bourgeoisie van China tot Frankrijk via Spanje. Deze politiek vond in die tijd vurige bewonderaars, die haar beschouwden als de enig mogelijke en die in het uur van de onverbidde nederlaag van elke van die ervaringen, de kracht van het kapitalisme de schuld gaven of de zwakheden van de massa's. Het was de oude mensjewistische theorie van de "voorzichtige" voortgang in "etappes" van de revolutie eerst met de "nationale" of "liberale" bourgeoisie en haar daadwerkelijke politieke leiding voor de "demokratische republiek", vervolgens zou in een onbepaalde toekomst de tweede proletarische en socialistische "revolutie" komen. Onze vastberaden oppositie tegen deze lijn van catastrofen en onvermijdelijke nederlagen werd in die tijd gekarakteriseerd als de manifestatie van ons "ultralinks" gedoe en ons sectarisme. Maar laten wij eens zien op welke wijze de Historie zich eveneens over deze kwestie heeft uitgesproken. De lijn van het "Volksfront" werd door het stalinisme dwars door de tweede wereldoorlog tot onze dagen gevolgd. Hem werd voor het eerst een nederlaag toegebracht - en op opzienbare wijze - door de Joegoslavische en Chinese Revoluties voordat hij de genadeklap kreeg door de Cubaanse Revolutie en, laten wij hopen, door het eveneens aanstaande voorbeeld van de Algerijse Revolutie.

Ik zal in het bijzonder blijven stilstaan bij het geval van de Cubaanse Revolutie, want deze is de beslissendste veroordeling, welke tot nu toe door de geschiedenis werd uitgesproken tegen de mensjewistische en lafhartige politiek van de communistische partijen. De cubaanse revolutie, welke overwon ondanks de tegenstand van de cubaanse communistische partij en bij afwezigheid van een revolutionaire partij, tegen een sterk dictatoriaal regiem, in een van het yankee-imperialisme afhankelijk land en letterlijk geplaatst in "de bek van het monster" is de luisterrijkste illustratie van de reusachtige revolutionaire kracht, welke huist in de combinatie van een waarlijke revolutionaire leiding, vermetel en intelligent, met de gebruikmaking van het revolutionaire potentieel van de boeren- en arbeidersmassaas. De Cubaanse Revolutie heeft voor altijd de geleerde betogen verpulverd, waarop sinds Stalin de politiek van de communistische partijen van de koloniale en halfkoloniale landen en zelfs van de ontwikkelde kapitalistische landen is gebouwd. In al die gevallen zijn de communistische partijen op zoek naar onmogelijke bondgenoten in de persoon van de "nationale" of "liberale" bourgeoisie, van de "Volksfronten" en van de "Volksrepublieken". Dat is hun beste excuus om zich te verwarren in de status quo, de revolutie uit te stellen tot Sint Juttemis, om de revolutionaire arbeidersbeweging onmachtig te maken en te liquideren, welke een aanhangsel is geworden achter de zegekar van de bourgeoisie.

De Cubaanse Revolutie heeft voor altijd dit lafhartige, steriele en afbrekende spel vernietigd, niet alleen van de onmachtige communistische partijen van geheel Latijns Amerika, maar van de gehele wereld. Hun parlementaire, reformistische "volksfront"-politiek, welke zich zoekt te verbinden met hersenschimmen, de revolutionaire mobilisatie van de boeren- en arbeidersmassaas, welke ongeduldig zijn om de macht te veroveren, veronachtzamd, ook die in de vorm van de boerenguerilla, zou niet lang kunnen voortleven zonder dat deze partijen zich verdrongen zouden zien door nieuwe authentieke revolutionaire formaties naar het cubaanse voorbeeld van de historische 26 Julibeweging.

Reeds de Joegoslavische en Chinese Revoluties hadden op enigerlei wijze de weg heropend naar de proletarische wereldrevolutie. Sindsdien heeft het voorbeeld van de revoluties, welke uitbarsten en overwinnen, geleid door andere formaties dan de Communistische Partijen, zelfs tegen de tegenstand van die Partijen, zoals in Algerije en vooral in Cuba, dodelijke slagen toegebracht aan het stalinistische mensjewisme in doodstrijd. Het gaat erom te onderkennen, of deze doodstrijd van een politiek onder de slagen van de werkelijkheid niet de zuivere en eenvoudige verdwijning meebrengt van een aantal communistische partijen, die niet in staat zijn de weg van de revolutionaire strijd terug te vinden. In dat geval zal de Historie het meer en meer buiten hen stellen, hetgeen zonder menken het volstreckte einde en de ergste veroordeling van de stalinistische politiek op dit terrein zal zijn.

Onder de gezamenlijke druk van de nieuwe realiteiten van de internationale situatie en van de Chinese Revolutie ziet de chroest-sjowistische leiding van de sowjetbureaucratie zich, teneinde haar invloed op de internationale arbeidersbeweging en de koloniale volken te beschermen, gedwongen een ommekeer van historische betekenis door te voeren, op zijn minst met betrekking tot de Revolutie in de koloniale en halfkoloniale landen. Naast de aan die landen verleende

economische en militaire hulp, welke een soms beslissende bijdrage betekent voor de consolidatie van de revolutie in die landen, is deze leiding eveneens gedwongen de rechtvaardigheid te erkennen van de "bevrijdingsoorlogen", d.w.z. de opvatting oorlog-revolutie te erkennen, de vorm waarin de nationale en sociale emancipatie van de koloniale en halfkoloniale landen zich in deze periode voltrekt. Wanneer de uitbreiding van deze opvatting tot de ontwikkelde kapitalistische landen? Dat is nu zeker slechts een kwestie van tijd, want alles gaat thans ongelooflijk snel en de revolutionaire druk wordt sterker volgens een meerkundige progressie. Aldus is de debacle van de stalinistische mensjewistische politiek, welke gedurende tientallen jaren de internationale arbeidersbeweging heeft kunnen verlammen en reële kansen voor de vertreding van de basis van de wereldrevolutie vernietigen, op het ogenblik bezig volstrekt duidelijk en totaal te worden.

000

Tussen de opvatting van de economische politiek en van de verdediging van de socialistische democratie in de USSR en de met betrekking tot de internationale arbeidersbeweging door de Communistische Internationale te volgen politiek, zoals die door ons ten tijde van Stalin werd verdedigd, was er een dialectische wisselwerking en eenheid. Dat deed iedereen, die zich ten doel stelde om de opbouw van de USSR te beginnen onder best mogelijke binnenlandse en buitenlandse omstandigheden, voor de USSR en de wereldrevolutie. De stalinistische politiek deed eveneens alles in tegengestelde zin: de heerschappij van de bureaucratie, de specifieke belangen en de oorzaak van de door het stalinisme in economisch, politiek en internationaal opzicht gevolgde lijn. Dat alles is thans geheel in stukken gevallen voordat het volledig tot een ruïne vervalft.

De chroestjowistische leiding van de sowjet-bureaucratie vertegenwoordigt een overgangs-interregnum (tussenregering) tussen het integrale stalinisme en de herovering van de politieke macht in de USSR door het proletariaat en zijn bondgenoten. Deze leiding tracht op haar eigen bureaucratische manier deze tussenliggende etappe te verlengen en een koude overgang te bewerkstelligen. Op het economische terrein probeert zij de wettelijkheden tussen de zware industrie, de lichte industrie, de landbouw te verminderen, het economisch evenwicht te herstellen, de boeren met het regiem te verzoenen, de sowjeteconomie te doen profiteren van de mogelijkheden van de wereldmarkt. Maar zij veel conservatiever is op het terrein van de binnenlandse democratie ziet zij zich ondanks alles verplicht in sterke mate de almacht van de stalinistische politie te verminderen, het regiem te "liberaliseren" door meer dan één concessie, die ondenkbaar was in het tijdperk van Stalin. Tenslotte heb ik inzake de politiek tegenover het imperialisme en de koloniale en halfkoloniale landen reeds de zeer belangrijke verandering in herinnering gebracht, welke in het bijzonder sinds mei 1960 door de chroestjowistische leiding ten uitvoer werd gebracht.

In zekere zij kunnen wij zeggen, dat de opbouw van het socialisme in de USSR en de andere Arbeidersstaten opnieuw plaatsvindt onder omstandigheden, welke objectief een eind maken aan de autarkische en conservatieve ervaring van het "socialisme in één land" door het herstel van verbanden met de wereldmarkt en de zich uitbreidende internationale revolutie.

Wij baden ons aldus opnieuw in het klimaat van de permanente socialistische wereldrevolutie, welke zich aan de basis bevindt van de logica van de trotskistische revolutionaire lijn en die hem historisch rechtvaardigt.

Zeker, het proces is noch rechtlijnig noch chemisch zuiver. De sociale revolutie is geen daad van logica, welke zich volgens vooraf opgestelde schema's ontrolt, maar zij bevat daarentegen al de rijkdom en de samengesteldheid van het werkelijke leven. De leer dient op dit terrein, zoals overal, slechts als een algemeen leidende lijn en als methode voor het onderzoek van het begrip van de werkelijkheid in zijn oneindige unieke combinaties. Niet alles, wat er op dit ogenblik gebeurt is tot in de details opgenomen in de revolutionair-marxistische lijn van het trotskisme. Wij hebben zelf veel geleerd door de nieuwe revolutionaire werelervaring en de theorie ten zeerste verrijkt. Ik sta hier bij slechts enkele punten stil. Het is bijvoorbeeld thans klaar en duidelijk, dat de historische opmars van de socialistische wereldrevolutie in ons tijdperk de weg neemt van de periferie naar het centrum, van de koloniale en halfkoloniale landen naar de ontwikkelde kapitalistische landen en de sterkste en laatste citadel van het imperialisme en kapitalisme, de Verenigde Staten. Dit proces brengt een hele reeks problemen mee met betrekking tot de strijd om de macht en vervolgens de opbouw van het socialisme. Het is thans eveneens volstrekt duidelijk, dat het voor een aantal landen mogelijk is om aan de macht te komen door gedurende een gehele periode bijna uitsluitend te steunen op de revolutionaire mobilisatie, óók in de vorm van de guerilla, van het boerendom. Natuurlijk hebben wij, trotskisten, nooit de reusschtige revolutionaire rol van het boerendom verkleind, evenmin als de dwingende noodzaak van het verbond van arbeiders en boeren vóór en na de overwinning. Maar, op de een of andere wijze gevangen in een zekere starheid van de schema's van de klassieke theorie, hadden wij ook de neiging de rol van het boerendom ondergeschikt te maken aan die van het proletariaat onder alle omstandigheden en alle etappes. Welnu, dit is klaarblijkelijk onjuist, daar de leidende rol van het proletariaat voor een gehele periode onder bepaalde omstandigheden tot uitdrukking kan worden gebracht dank zij de rol van de Partij, welke de revolutie leidt (Joegoslavië, China) of zelfs van de groep van mannen van haar leiding, welke zich in de richting van het marxisme ontwikkelt (Cuba).

In het uiteindelijke dynamisme van de revolutie om zich te ontwikkelen als proletarische en socialistische revolutie bevindt zich tenslotte de rechtvaardiging van de leidende rol van het proletariaat en niet noodzakelijkerwijs in de ontketening van het voeren van de revolutie vanaf het begin door het proletariaat. Vanuit dit gezichtspunt wordt de opvatting van de permanente revolutie in ons tijdperk verrijkt en omvat zij een uitgestrekter terrein. Deze nieuwe rol van het boerendom beperkt zich overigens niet tot die van de landen met een feodaal-kapitalistische structuur in Azië en Latijns-Amerika, maar strekt zich eveneens uit tot de meest primitieve, stamgebonden of ternauwernood daaraan ontgroeide boeren van de afrikaanse landen. De revolutie in die landen sluit de mogelijkheid in om vanuit stamgebonden, door de commerciële economie gepenetreerde en dooréengeworpen structuren over te stappen naar een in grote mate genationaliseerde en planmatige economie met een socialistische orientatie, dank zij de rol van de staat, onderworpen aan de druk van het boerendom, van de 'ontwikkelde elites', van de hulp en de groeiende invloed

van de Arbeidersstaten en van de wereldrevolutie in het algemeen. Dit betekent eveneens een verrijking en een uitbreiding van het toepassingsveld van de theorie van de permanente revolutie in ons tijdperk.

o o o

Het slot van dit artikel vindt u in het volgende (december) nummer van D. Internationale.

Jan Blokker

DE REGERING VAN BEN BELLA

De dramatische gebeurtenissen rondom Cuba, welke in de afgelopen weken de wereld aan de rand van een atoomoorlog brachten, zouden kunnen doen vergeten, dat de Algerijnse Revolutie haar eerste stappen heeft gezet op de weg naar een socialistisch Algerije. Niets zou minder juist zijn. Datgene, wat zich op het ogenblik in het tot het uiterste verarmde en verwoeste Algerije afspeelt is van de allergrootste betekenis voor de verdere ontwikkeling van de koloniale revolutie, die daar haar sociale fase is ingegaan.

Op 30 september heeft de Algerijnse Constituerende Vergadering haar eerste regering gevormd. Minister-president is Ben Bella, minister van defensie kolonel boumedienne. De regering bestaat uit negentien ministers. Vijf van hen zijn vroegere officieren van het Nationale Bevrijdingsleger, tien ministers zijn nog zeer jong en behoren tot de linkervleugel.

In zijn openingsrede wees Ben Bella erop, dat de economie van Algerije socialistisch zou zijn. Wel zouden de accoorden van Evian worden nageleefd, echter in een geest, die de belangen van de massa's niet zou schaden.

In 1963 zal het eerste deel van het beschikbare land worden herverdeeld onder de arme boeren. Op 7 oktober zou reeds worden begonnen met het in bedrijf stellen van 21 boerderijen en ondernemingen, die door de Fransen waren verlaten. Naar Ben Bella zei waren er reeds bestuurscomités gevormd, die moeten worden beschouwd als embryo voor de toekomstige collectieve boerderijen.

o o o

De jonge staat ziet zich geplaagd door reusachtige problemen. Zeven en een half jaar van een afschuwelijke, beestachtige oorlog hebben een land achtergelaten, dat letterlijk tot op de grond toe is verwoest. De verwoestingen zijn niet alleen materieel, maar ook in termen van mensen, van mankracht heeft de bevrijdingsoorlog onvoorstelbaar diepe sporen achtergelaten. Er is vrijwel geen Algerijnse familie, die geen doden te betreuren heeft, daar het imperialisme een ongelooflijk groot aantal mensen in de dorpen en steden fysiek heeft uitgeroeid. Tengevolge daarvan is er een verschrikkelijk gebrek aan kaders, welke onder het koloniale regime reeds zo beperkt waren.

Bij de "psychologische" acties van de betrokken diensten van het imperialistische leger waren de belangrijkste doelen die van de systematische fysieke uitroeiing, op het platteland en in de steden, van alle jonge elementen, die als kader beschouwd werden,

en zelfs potentieel in staat waren een militair, politiek of administratief kader te worden.

Bij deze vernietiging van de elites in het binnenland komt de onvoorbereidheid van de kaders in het buitenland, vooral van de politieke kaders. In feite ontbreekt het deze jonge staat aan alles wat noodzakelijk is voor de politieke, economische en culturele opbouw: plannen voor de heroprichting van een staat van een nieuw type, welke niet eenvoudigweg de structuren van de kolonialistische staat navolgt, de agrarische hervorming, de hervorming van het onderwijs, een plan voor de economische ontwikkelingen.

Deze situatie heeft ontegenzeggelijke bijdragen tot de crisis, welke op de dag van de onafhankelijkheid uitbarstte en een niet te ontkennen teleurstelling onder het volk heeft teweeggebracht.

Alles moet nog opgebouwd worden. Eerst thans onderkent men, dat men staat voor de concrete en dringende behoeften van de werkelijke revolutie, welke met de onafhankelijkheid begint. Op dit punt heeft het gedrag van de FLN, als vegg front, strijdend met militair-diplomatieke middelen voor de onafhankelijkheid, de militanten ontpolitiiseerd en hen gedemobiliseerd op de dag, waarop noch de vijand noch het doel meer eenvoudig, concreet waren en waarop het enorm ging de werkelijke en complexe problemen van de heropbouw van een revolutionaire macht tegemoet te treden.

Terwijl het FLN, teneinde de overgang te bewerkstelligen van de onafhankelijkheid naar de revolutie, zich diende om te vormen tot een gestructureerde politieke partij met een welomschreven program met een ruim inwendig ideologisch leven en daardoor in staat de kaders bij duizenden naar voren te brengen, heeft het zich in werkelijkheid in tegengestelde zin ontwikkeld. De waarheid is, dat het thans praktisch nodig is het nieuwe FLN te vormen, de revolutionaire partij, die zich op de toepassing van het revolutionaire Program van Tripoli werpt.

De publicatie en de onmiddellijke discussie over het Program van Tripoli zouden moeten dienen als stimulans en cement voor de hermobilisatie van de tot het nieuwe FLN behorende strijders.

o o

Een verschijnsel, dat in het huidige stadium loodzwaar op de ontwikkeling van de Algerijnse Revolutie drukt is de verdeeldheid van de revolutionaire krachten en de wederzijdse miskennis, welke van sector tot sector heerst.

Aan de basis vindt men in alle sectoren een stroming met een gemeenschappelijke revolutionaire noemer, aan de top leidingen, waarop, buiten de stroming van de basis, in allerlei graden allerlei factoren van particularistische aard hun invloed uitoefenen: de "feodale" mentaliteit, de paternalistische, bureaucratische of kleinburgerlijke mentaliteit - welke het Program van Tripoli zeer juist en met zoveel kracht verwerpt-, de clangeest, welke gedeeltelijk werd gevormd in de illegaliteit en de afzondering, allerlei overblijfselen van het politieke verleden van het algerijnse nationalisme.

Eigenlijk komen deze invloeden neer op neverschijnselen van het patriarchale, stamgebonden en regionalistische regiem, van een traditionele maatschappij, welke voortdurend weekzaam moest zijn tegenover de kolonialistische vijand en zijn pogingen tot doordringing en volledige ontwrichting van die maatschappij en eveneens op de naweening van de oorlog, van de omstandigheden van de illegaliteit, de af-

zondering, de verstrooiing van de kaders, die elkaar nog nauwelijks kenden.

Indien het FEN vanaf het begin een goedgeorganiseerde politieke partij zou zijn geweest, met een welomschreven program en een democratisch en sterk inwendig ideologisch leven, zou men zich betrekkelijk snel in de richting van zulk een partij hebben kunnen ontwikkelen, had men in grote mate de factoren van traditionalistische en persoonlijke aard kunnen verwijderen om ze te vervangen door afbakening en hergroeperingen op basis van een lijn, van ideeën, van een program.

Hier ligt het enorme voordeel van een revolutionair-marxistische partij boven een nationalistische partij zowel voor het voeren van de anti-imperialistische strijd als die voor de sociale revolutie.

Aan de basis, in alle sectoren van de algerijnse revolutie, is gemakkelijk een fundamentele stroming met een gemeenschappelijke revolutionaire noemer te onderkennen. Deze noemer is datgene, wat men overal de Revolutie en haar doelen noemt, welke doelen nog steeds bereikt moeten worden. Iedereen spreekt over "de Revolutie", over de komende revolutie en zelfs over het "socialisme", maar voor wat betreft de precieze inhoud van de "Revolutie" en van het "socialisme", en de te gebruiken middelen om ze te gebruiken, d.w.z. in één woord van het concrete program van de overgang naar het socialisme, dat is een andere zaak.

De denkbeelden zijn daar in geen deele voldoende helder, waar de algerijnse revolutie in de huidige etappe niet begiftigd is met een waarlijke partij en een waarlijke politieke leiding.

Deze vraagstukken behoren overigens tot het terrein van een nauwkeurige, dagelijkse politieke uitwerking door een partij en een leiding en niet tot dat van meer of minder vage strevingen.

In de huidige etappe gaat het eerder om gemeenschappelijke revolutionaire strevingen in alle sectoren van de algerijnse revolutie, dan om nauwkeurig omschreven denkbeelden, behalve gedeeltelijk in het geval van het leger en van het beperkte aantal kaders, die het program van Tripoli hebben uitgewerkt.

o o
o

Van sommige kanten wordt gesproken over de rol van de mohammedaanse godsdienst, welke zo een belangrijke factor geweest zou zijn bij de taaie weerstand van de basis tegen een machtige vijand van een ongehoorde wreedheid, eerder dan het nationale gevoel van Algerij te zijn, of zelfs Arabier.

Men kan/deze factor van godsdienst, levensbeschouwing /zeker niet miskennen, óók in de huidige etappe, waarin bepaalde mensen de neiging zullen hebben om het "arabisch socialisme" los te maken van de democratische en egalitaire elementen van het islamisme, zonder teveel nadruk te leggen op de onderwerping aan het gevestigde gezag en het systeem.

Het is echter overdreven om de samenhang en de weerstand van de basis van de algerijnse revolutie te verklaren door de godsdienst en niet door de uitwerking op de gehele bevolking van de wereldlijke kolonisatie en van de oorlog en door de gemeenschappelijke revolutionaire aspiraties, in het bijzonder door het verlangen naar het terug verkrijgen van de grond, welke de zeer grote meerderheid van de algerijnse bevolking interesseert.

Het zou aan de andere kant een ernstige fout zijn voor de samenhang van de nieuwe staat zijn om achter de gemeenschappelijkheid van de godsdienst, jaarlijkse nationale problemen te maskeren, welke de massa van het algerijnse volk verdelen.

Geen enkele revolutionaire macht zou het berberse particularisme kunnen negeren van streken zoals Kabylie en de Aures, ze eenvoudig als achterlijk te taxeren en ze te beschouwen als te zullen verwijnen door de kracht van een straf centralisme.

Het nieuwe Algerije heeft zeer zeker behoefte aan een sterke macht, die de verschillende "politieke feodaliteiten" uit de wereld helpt, maar die eveneens dwingend rekening houdt met het bestaan van een grote, meer specifiek berberse sector, d.w.z. een sector met zijn nationale eigenschappen en die moet worden behandeld op een wijze, welke metterdaad de afwezigheid van iedere discriminatie te zijnen opzichte bewijst.

o o

Wat thans gepredikt moet worden is niet de eenheid in het algemeen, noch de "mystiek van de eenheid", maar vóór alles de eenheid van de revolutionaire tendens op basis van de uitvoering van het Program van Tripolis.

Dank zij het enorme morele kapitaal dat het FLN heeft veroverd als promotor en leider van de bevrijdingsstrijd, welke door de onafhankelijkheid werd bekroond en ondanks de fouten, de tekortkomingen, de teleurstellingen, welke aan zijn leiding te wijten zijn, zelfs ondanks de open crisis, waardoor het sinds de onafhankelijkheid gegaan is, zou het FLN gedurende een gehele periode zeer wel de feitelijke eenheidspartij kunnen blijken te zijn.

Behalve natuurlijk in het geval, waarin de huidige verdeeldheid van zijn traditionele leiding zou uitlopen op een open scheuring, zoals in het geval van de marokkaanse Istiqlal.

Bij die eventualiteit is het ontegenzeggelijk de linkse fractie, welke de massastroming om zich zel verenigen en waarvan de oriëntatie als raam zal dienen voor de massa-actie, óók voor een revolutionair marxistische stroming, welke bestaat, welke zich moet ontwikkelen en uiteindelijk zal beslissen over het socialistische lot van de algerijnse revolutie.

o o

Dit artikel werd grotendeels geschreven aan de hand van de kortgeleden in het frans verschenen brochure van Michel Pablo: "Impressions et Problèmes de la Révolution Algérienne", welke door onze franse zustersectie werd uitgegeven.

Uit het overgangsprogram van de Vierde Internationale (1938)

De Vierde Internationale zoekt geen middelen voor alle kwalen en vindt ze niet uit ook. Ze staat geheel op de bodem van het Marxisme als de enige revolutionaire leer, die haar in staat stelt te begrijpen wat is, de oorzaken van de nederlagen bloot te leggen en de overwinning voor te bereiden.

De Vierde Internationale zet de traditie van het bolsjewisme voort, dat als eerste het proletariaat toonde hoe men de macht verovert. De Vierde Internationale schuift de kwakzalvers

= 21 = (Zie verder pag. 22)

charlatans en ongevraagde leermeesters van de moraal opzij. In een op uitbuiting gebaseerde maatschappij is de moraal van de socialistische revolutie de hoogste moraal. Goed zijn alle methoden en middelen, die het klassebewustzijn van de arbeiders, hun vertrouwen in eigen kracht, hun bereidheid tot zelfopofferende strijd verhogen. Ontoelaatbaar zijn alle methoden, die de onderdrukten deemoed en vrees voor de onderdrukkers ingeven, de geest van protest en verzet verstikken of de wil van de massa's door de wil van de leiders, de overtuiging door de dwang, de analyse van de werkelijkheid door de demagogie en de zwendel vervangen. Daarom zijn de sociaëldemocratie, die het marxisme prostitueerde en het stalinisme - het tegendeel van het bolsjewisme - doodsvijanden van de proletarische revolutie en haar moraal.

DE INHOUD VAN DIT NUMMER:

Herman Rubens:	De nederlandse Labour Party	1
Martin Veldkamp	Angola vijf voor twaalf	3
Eduard Verheyen	Indonesie (V)	4
Herman Rubens:	Handen af van socialistisch Cuba	8
Michel Pablo:	De lof van het Trotskisme	11
Jan Blokker:	De regering van Ben Bella	18

DE VIERDE INTERNATIONALE,

WAT IS ZIJ, WAT WIL ZIJ? door Michel Pablo

Deze belangrijke brochure kunt u bestellen bij onze administratie J.J. Jacobs, Leidsekade 54 111, Amsterdam-C. door overmaking op Gem.Giro J 4501 van de somme van vijftig cents.

Heeft u reeds uw abonnementsgeld voldaan? Zo niet zorgt dan, dat het bedrag van f 2,50 (of meer) wordt gestort op bovengenoemde gemeentegirorekening. Wij kunnen het geld bijzonder goed gebruiken.

Bijdragen voor ons ~~ERFONDS~~ zijn eveneens zeer welkom. Zij maken het mogelijk De Internationale verder uit te breiden en te verbeteren. In ons volgende nummer zullen wij de in de afgelopen maanden binnengekomen bijdragen vermelden. Zorgt, dat het een lange lijst wordt!

Ook ~~PROEFADRESSEN~~ zien wij gaarne tegemoet. Zijn er in uw bedrijf of werkplaats mensen, die wellicht belang zouden stellen in de ideeën van het revolutionair marxisme, belichaemd in de VIERDE INTERNATIONALE, geef hun namen en adressen aan ons door, dan zorgen wij, dat zij gratis proefnummers ontvangen.

WERFT ABONNEES VOOR "DE INTERNATIONALE"

Jan Blokker

DE CUBAANSE CRISIS
enkele opmerkingen

Het imperialisme heeft eens te meer zijn ware gezicht laten zien, zij het dan, dat het nog zelden zo naakt en cynisch zijn bereidheid toonde om de wereld te storten in de verschrikkingen van een atoomoorlog, enkel en alleen ter verdediging van zijn imperialistische posities.

Want dáárom ging het en gaat het. De aanwezigheid op zichzelf van Cuba, een socialistisch Cuba, in een Latijns Amerika, waar de nameloze massa's hongeren en waar, zoals een kop in "Vrij Nederland" van 3 november dat zo precies zegt, de "hulp" blijft in de zakken van de bovenlaag. In Latijns Amerika zijn toerenopstanden en -guerilla's en arbeidersstakingen aan de orde van de dag. Op zichzelf behoeven al deze acties de Amerikaanse imperialisten niet zodanig angst aan te jagen, dat zij willens en wetens met het afschuwelijke risico van een atoomoorlog gaan spelen. Maar Cuba heeft aan de kwantitatieve factoren, die over geheel Latijns Amerika, van Mexico tot Vuurland verspreid liggen, een kwalitatieve factor toegevoegd. De Cubaanse Revolutie wordt iedere dag sterker. Het Voorbeeld voor de campesinos van geheel Latijns Amerika.

Vrijwel de gehele Amerikaanse bourgeoisie gilt hysterisch om de liquidatie van het communistische broeinest Cuba, want het Cuba van vandaag is het Latijns Amerika van morgen. Geen zinnig mens kan geloven, dat de regering-Castro offensieve bedoelingen heeft jegens de Verenigde Staten. Nog minder kan men aannemen, dat de leiders van de Cubaanse Revolutie de neiging in zich hebben voelen opkomen om atoomdood en -verderf te zien onder hun broeders, die in de andere latijns-Amerikaanse landen nog onder politie-juk van "hun" regeringen zuchten. Fidel Castro heeft er voldoende blijk van gegeven, dat hij doordrongen is van de juistheid van de stelling, dat men het socialisme niet op de punten van de bajonetten kan exporteren en ook niet door middel van atoomkoppen.

De enige doelen, welke de cubaanse leiders zich bij de inrichting van de raketbases voor ogen gesteld kunnen hebben zijn die van de verdediging van hun land tegen een volgende aanval van de zijde van de Verenigde Staten. Het is verwonderlijk hoe gemakkelijk al dan niet reformistische burgerlijke journalisten in dit land de invasie van april 1961 vergeten en hoe weinig men er aan denkt, dat Kennedy in zijn verkiezingspropaganda in 1960 voortdurend heeft beloofd, dat hij een eind zou maken aan het cubaanse broeinest. Lou de Jong en al zijn zoogbroeders van De Telegraaf tot Het Vrije Volk juichen thans over de "overwinning van het westen". Voor deze heren dient alles wat welke Amerikaanse regering dan ook doet geprezen te worden. Deze "overwinning" zal echter een Pyrrhus-overwinning blijken te zijn. De berichten uit Brazilië en uit Venezuela b.v. spreken een duidelijke taal. Een Pyrrhus-overwinning ook omdat ongetwijfeld de afgrond-acrobatiek van John Kennedy óók in "het westen" vele arbeiders en intellectuelen duidelijk heeft gemaakt, wáár het gevaar voor een atoomoorlog vandaan komt. Het is te wensen, dat dit ook tot uiting komt in die zin, dat het politieke bewustzijn van die arbeiders en intellectuelen hierdoor wordt versterkt en zal leiden tot de vorming van een revolutionaire vleugel in de arbeidersbeweging.